

πανίσχυρος και ωσιλικός είσαγγελεύς της πρωτευουσής της, Γαλλίας!

„Οοσι μ' ἔθλεπαν νά περιποιούμαι μέ τόση λαχτάρα τή γυναίκα μου, πριν δτ' τὸν τοκετό της μουρμώριζαν: «Εἰ στοργής κός πατέρας θά γίνη αύριο, αύτός δ τρυφερώτατος σύζυγός της...». Κι' ἔκεινη, ή σύζυγός μου, δινίς νά φροντίζη για τα σπάργανα τοῦ σπλάχνου μας, μοδλούγε χαμογελαστή: «Σὲ λίγο Ρενέ, θά είσαι είσαγγελεύς στο Περάσι, πλέον!...» Ή περιουσία μας δα επιτρέπει να κρατήσεις δέμοτρες την άνωτάτη θέσι σου!... Κι' δ τοκετός της πλησιάζε: Θά είχαμε τὸ παιδί μας—τά χρήματά μας, δηλαδή—κατά τις δέρχες Μαΐου τοῦ 1816, ὅπως υπολόγιζαν οι λατροί!...

„Πρὶν παντερύω τὴ δεσποινίδα Σαίν-Μεράν, θρισκόμουν στὴν Τουλούζη είσαγγελεύεις... Κατά τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1815, ἐτυχενά καταφύγη στὸ σπίτι μου ἵνας ὥραίς δέμαρας, τριάντα χρόνων περίπου, τὸν δποίο κυνηγούσε δ δχλος νά σκοτώσῃ... Ο δρόμος κατὸς ἦταν δάνστατος... Θυμάσιος δένθαι πόσο ταραγμένη ήταν η ἔποχη για τὴ Γαλλία... «Αναδρός ἑγώ, μῆν τολμῶντας νά καταδιώκω τὰ κακούργηματα τοῦ δχλου, ἀναγκάστηκα νά δώσω κρυφά δάσυλο στὸ σπίτι μου, στὸ ὁραίο ἑκεῖνο θύμοι τους... Δέν ξέρεις, δέπλετε, δν θά ἐπικρατοῦσε τελικά δέληστα Ναπολέοντας δηνάντατα τῶν Βουρβώνων κι' δ πρεπει νά μένω δανσάρδα ἐπιφύλακτικός δπένταντι τῶν πολιτικῶν ἑκείνων ἐγκλημάτων!

„Ο ωραίος αὐτὸς νέος ήταν μισολιπόθυμος... Τὸν περιποιήθηκα δια μπορούσας και δνούει τὰ γονητευτικά του μάτια... Μού ψιθύρισε: «Σέδας εύργαστω... Μέ σώσαστε... Μέ νόμισας δ δχλος, γιατὶ Ἀγγλο κατέσκοπο... Μέ ὑπερβολήρωτη προσπάθεια, κατώθωσα νά γλυτώσω!... Μέ τῷμι συνειδήσεως, προστάθησα μέ περιποιήσεις τοῦ λουδίστην—νά ἔξιλεωθε δπένταντι του...»

—Πούσις, είστε: τὸν ρώτησα στὰ τελευταῖς.

—«Πού θρισκεταί δ Ναπολέων;» μέ ρώτησε μέ υφος μεγαλειώδης δέμιοτρετείας.

—«Στὸ Παρίσι!» μουρμούρισα.

—«Τότε πρέπει νά φύγω αμέως, γιατὶ κεῖ!... Είμαι Ίνδες... Μισοῦμε ὑπερθρόδικούς τοὺς, «Ἀγγλούς, και γι' αὐτὸς θά δώσουμε τὸν Ναπολέοντα, ποὺ εἶνε δ ἀμειλιγχος ἔχθρος τους...» Αγαπώ διμως τὴ Γαλλία... «Ο πατέρας μου ήταν Γάλλος δέμως διαποτικός, φονευθεὶς στὶς Ίνδες...» Η μητέρα μου ήταν πριγκίπισσα. Τὴ διαδεχτήκα στὸ βρόνο της. «Ημουν μέχρι πρό πέντε χρόνων μαχαριάτας τῆς Σκινδίας... Οι Ἀγγλοι μάς, νίκησαν διμως... «Ἐγώ κ' δ δάλφη μου πριγκίπισσα Νάγια δηγητήκηματε δώμπροι κι' αίχμαλτωι πολέμου στὴν Ἀγγλία... Κατώρθωσα διμως νό δραπετεύσα, ἀποβλάστηκα στὴ Μασσαλία δημοσιαρχα δέδω καὶ λίγο έλειψε νά μέσκοτη δ δχλος... Μέ νόμισε γιατὶ Ἀγγλο δτ' τὴν ἐμφάνιση μου...» Νό τάκωσα στὸ Παρίσι θέλω... Θά παρουσιασθώ μέσως στὸν αὐτοκράτορα—γνωστο μου δτ' τὴν ἔποχη τῶν λαμπρῶν μεγαλειών του και τὰς ίδικης μου δικῆς—και θά θέσω στὴ διάδεση της πανίσχυρης ἐπιρροή μου και τοὺς κρυμμένους θησαυρούς μου έκει στὶς Ίνδες. Είμαι δ μαχαριάτας Σιβετζ-Δάσκαλα! —

...Σκέφθηκα τότε, κύριοι, διπρόσωπα, ἑγώ δ δῆμεν δέδακτος Βιλεφόρ: «Αν πετοχή δ Ναπολέων, ἔκαμα τὴν τύχη μου!.. Αν ἐπιτρέπουσα οι Βουρβώνοι, κανένας δέν θά μάθη ποτέ τίποτε, γι' αὐτή τὴ θοβείσα μουσ!»

...Τοῦ χορήγησα λοιπὸν ἔντα πλαστὸ διαβατήριο, κι' ἔφυγε ἀμέως για τὸ Παρίσι!..

..Πέρασαν τρεῖς μῆνες... Τὸ Βατερλώ ἀνέτρεψε τὸ Ναπολέοντα... «Γ' Γαλλία ξαναθρήκε τοὺς παλαιοὺς νομίμους ωσιλεῖς της...» Εγώ παντερύω τὴ δεσποινίδα ντε Σαίν-Μεράν... Και για τὸν Μαχαριάτα δέκινον τῆς Σκινδίας, τὸν λαμπτὸν ἔκεινον Ίνδο ἡγεμόνα, δέν ξανάκουσα ποτὲ μου νά γίνη λόγος.

...Εγώ ἑξακολουθοῦμας ἀδύντη νά θρισκουμαι στὴ Τουλούζη... Περιμέναμε τὸν τοκετό τῆς γυναίκας μου, γιατὶ νά ἐπιτύχη τὸ θέσι τοῦ πενθεροῦ μου...» Ήταν Μάιος τοῦ 1816... —

...Στις 6 Μαΐου, κατά τὸ πρωι, ή γυναίκα μου γέννησε ζένα κοριτσάκι... «Ἐνα φιλάσθιο κι' ἀδύντη πλασματάκι... «Ολγα τὴν ἡμέρα παράστε στὸ προσκέφαλο τῆς, ηδ πεθερά μου μαρκήσια ντε Σαίν-Μεράν...» Τὸ θρόδου ἀποφάσισα νά ζενυχτήσω ἑγώ κοντὰ της... Τὸ πρωι θά ἔρχοταν μιά χωρική, νά θηλάση δηνήπο, τὸ δποίο κοιμόταν ήσυχο στὴν κουνιά του... —

...Ξάπλωσα σε μιὰ πολυθρόνα, κοντά στὴ γυναίκα μου—ποὺ

κοιμόταν γαλήνια κι' ἔκεινη—κι' δρχισα νά διαθάξω κάτι... Κατά τὰ μεσάνυχτα, κι' ἔνδη δλα δημύχαζαν γύρω μου, ζάκοισα κάποιον νά προφέρη τὸ δνομά μου...» Ήταν γυναικείας ή φωνὴ αὐτή... Σκίρτησα... «Η ὑπερτρίπια πού θύγκε στὴν πόρτα διέκρινε κάπως τρεις σκιές στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ... Δυσδ άντρες και μιὰ γυναίκα...»

...Γλύστρησα τότε ἀδύρθυσα στὸν κήπο... Πλησίασα τὴν γυναίκα ἔκεινη... Ήταν μιὰ νέας ἀποτελητής καλλονής, καταπληκτικής δε δμοιοτήτος με τὸν μαχαραγιά της ισταζη-δάσκαλη... —

— Είστε δ κ. ντε Βιλεφόρ; τραύλιστε ή νέας ἔκεινη, φρίχτα χλωμή και στηργμένη με δυνατούλια σε κάποιο δένδρο.

— «Μάλιστα!» ψιθύρισα έκθαμβος έγω.

— «Είμαι ή πριγκήπισσα Νάγια! τραύλιστε πάλι ἔκεινη. Η διελθηφ τοῦ Σιστεζη-Δάσκαλα... Μού μήλησε για σᾶς δ δελφόδις μου... Δραπέτευσα με τὸν σύνδρομό μου ἀπ' τὴν Ἀγγλία... Μάλισταν πρόλαβαν νά τὸν πυροβολήσουν οἱ φρουροί... Τὸν σκότωσαν... «Ετοιμάσθησεν ἑγώ, κατάρθωσα δώστον νά έρεψούμενην ἀπ' τοὺς δύο αὐτοὺς πιστούς ἀθέρωπους... «Ημουν θεράπαια πώς θά με προστατεύετε, δπως καὶ τὸν ἀδελφό μου... Σᾶς δρίσκα επιτέλους... Μά ἑγώ πεθείσαν τώρε... Προστατεύετε τούλαστον τὴν κόρη μου... Τη γέννησα μόλις προχθές... Καὶ λέγετα Νάγια κι' αὐτή!..

...Και πέφτοντας δ ἀτυχη ἡγεμονίς στὸ γῶμα, ξεψύχησε... Μού φάστη προμερό, αὐτὸς τὸ γεγονός τὸ ἀπροσδόκητο... Η ἀτυχη μπτέρω κρατοῦσε με τὸ δοντία τὴν ψυχὴ της, δης τὴ στιγμὴ ἔκεινη... Κι' ἀφοῦ θεωρήσθη πειά για τὴν δασφάλεια τοῦ παιδιού της, δφθορε τὴν ἔλευθερη νά φτερούγηστη στὸν σύρανδο...»

...Πήρα τὸ φωτόδιο κοριτσάκι, πού τὸ κρατοῦσε δ δένας, ἀπό τοὺς ἀγνώστους στὴν δγκαλιά μου... Στὸν ἀδύναμο, τρυφερό λαπιό του, φορούσε ένα μενταγιόν δλόχρυσο, με πολυτίμους λίθους δνεκτήμητης δξιας. Οι δυο συνδοίοι τῆς πριγκήπισσας έψυχαν κατόπιν. Ανεβίηκα μέσως ταραγμένος, αὐτὸς στόπι... «Η γυναίκα μου κοιμόταν δκόμη... Δέν εγει νοισάντων τίποτε, απ' τὰ ἀλλόκοτα αὐτά γεγονότα...»

...Εσκυψα στὴν κονιά τῆς νεογέννητης κόρης μου κι' δκούμηπας πλάτη της δρφανή πριγκηποπούλα πού κρετοῦσε στὴν δγκαλιά μου. «Η ίδια χωρική θά τὰ θηλάζε τὴν ἐπομένη και τὰ δύο... Αργότερα θά σκεπτόμουν τὶ έπρεπε νά κάνω, γι' αὐτή τὴ μικρούλα Νάγια!...»

...Ξαφνικά ἀνατρίχιασα... Κόντεψα νά μπήσω κραυγή φρίκης... Καθώς παραμέριζα τὸ κορμάκι τῆς κόρης μου γιατὶ νά χωρεῖ στὴν κονιά και δη δρφανή—τὸ Ενοιωσα ψυχρό κι' ἀλγυστο!...

...Βουθάστηκα και τὰ γόνατά μου λύγισαν... Ψαχούσα μέ τρεμάνευο χέρι τὸ φυγμό της, τὴν καρδούλα της πού είχε πάψει νά χτυπη, τὸ χλωμό μέτωπό της, τὰ παγιωμένα μκρά της πόδια... Ήταν νεκρή η κόρη μου, μψυχο τὸ λεπτό καὶ διάφορα κορμάκια της!

...Κύριοι, ένωσαν πώς θά πέθαινα τὴ στιγμὴ ἔκεινη!.. Είχα σπελαυτή, δχι, γιατὶ πέθαινε τὸ σπλένιο μου, δλάκα γιατὶ θέσην δηλαδής δραγκώνει τὸ φραγκών και τη θέση μου στὸ Παρίσι!..

...Σκέφθηκα τότε, κύριοι, διπρόσωπα, ἑγώ δ δέδακτος Βιλεφόρ είχαν δνοίζει δπάσια, στὶς τελευταῖς αὐτές φράσεις του. Μιὰ κολασμένη ἀγνώστη τὸν δάγκωνε στὴν ψυχή, και τὰ χέρια του ψαχούλευσαν σπασμαδικά τὸ λαρύγγα του, που δριώντας νά μιληση πειά.

...Ο κύριος Δαρβηνγόν ἔτρεξε κοντά του. Βαθειά συγκινημένος δτ' τὴν κατάστασι του, τού παραγκού δαθενοῦς του, ορέντης νά τὸν άνακουφίσῃ με τὴν ἐπιστημονική συνδρομή του: Αισθανόταν θεθόταν οίκτο γιατὶ τὸ άνθρωπον αὐτὸς ἐρέπιο, τὸ δποίο—οι μιὰ δλάκα περίσταση—δη δηνάν τόσο δέξιο περιφρονήσεως και θελεύγμασι!

...Οσο για τὸν κ. Φλαμπούν, έκεινος έμενε διαρκῶς θουθός κι' ἔκπληκτος. Ποτε δλλοτε, στὸ δικαστικό του στάδιο, δεν είχε την προθήτη πρόσωπο σε παρόμοιες σκοτεινές ψυχικές δάθενσους, σαν κι' αὐτή του πού άντεκρυζε τώρα. Παρακολουθούσε τὴ διήγηση, χωρίς νά λέπη λέξη.

...Κι' δ κύριος ντε Βιλεφόρ, άνακινυσιμένος κάπως στὸ κορμή—με έξακολουθητικά σπαραγμένος στὴν ψυχή—έξακολουθητικός:

— «Αρπάξα στά χέρια μου τότε τὸ παγιωμένο κορμή της κόρης μου και θγῆκα δλόρυσα πάλι στὸν κήπο...» Εσύρα τὴ νεκρή πριγκήπισσα δπό δέκει στὸ δρόμο έξω και στὴν δημψη δγκαλιά της έβαλα τὸ μψυχο κοριτσάκι μου...»

...Κι' δην τὸ πρωι ξυπνησε δ γυναίκα μου κι' δταν τὸ πρωι

· Ο δρόμος κατὸς ήταν δάνστατος ...

ξύπνησε ή πενθερά μου, τούς παρουσίασα νά φιλήσουν γιά κόρη κι' έγγονη... τό... δρφανό... κοριτσάκι... τής 'Ινδης πριγκηπίσσης!...

"Όσο γιά την 'Ινδη πριγκήπισσα και γιά τό παιδι μου πού κρατούσε στήν αγκαλιά της, τό πρωι θρήκε τά πτώματά τους ό δόδοκαριστής στό δρόμο... Κανένας δέν μπόρεσε νά καταθέση τίποτε το διαφωτιστικό γιά την ταυτότητά τους... Σ' έμενα, ώς είσαγγελέας, έφεραν μερικά έγγραφα-γραμμένα στήν 'Ινδη γλώσσας-τά δύποια θρήκαν στο πτώμα της νεκράς... Διέταξα, αυστηρά τάχα, άνακρισιες, ή δύοις δέν έφεραν ένοιεται κανένα αποτέλεσμα... Τά έγγραφα τά κράτησα έγω... Τάχω φέρει και τάχω φιλάξεις, ώστε σ' ένα κιβωτίου, μαζύ με τό πολύτιμο μενταγιόν... Θα σάς τά παραδώω, κύριε είσαγγελέα... 'Επιθυμώ ν' αναζητηθή στις 'Ινδες ο μαχαραγιάς πριγκήπα Δάσολα... Μού έγραψε από κεί-πρό χρόνων-και μου ζητούσε πληροφορίες γιά την άδελφη του... Μού έγραψε συγχρόνως, διά μετά το Βατερόλι, ασύλληπτος κι' αυτός τών 'Αγγλων, κατώθισε νά διαπετεύεται στις 'Ινδες... 'Έκει, συμφιλώθηκε μέ τούς 'Αγγλους και ξαναπήση τη διοικήση του κράτους του... Κατά περιμένει τώρα κατάληπη εύκαιρια, νά έπαναστασή κατά της δηγυλίκης κατοχής πάλι... Έγω τού απάντησα, διά δέν ήξερα τίποτε τό σχετικό γιά τον άδελφη του... 'Από τότε, δέν ξανάκουσα πειδί νά γίνεται λόγος και γι' αυτόν!..."

'Όχρις ούταν φάντασμα δάτην η έξιντη ή θέληση της θέλησης μου-ώς έτουμοθανάτου-έντε ή έξης: Σθήστης δάτη τόν τάφο της θάνωνας ζικεντής υπάρκειας, ή δύοις ήταν γνωστή ώς Βαλεντίνη ντε Βιλεφόρ και νομίζοντας ώς κόρη μου, τό διάτιμο δύνωμά μου... Πάρτε το πτώμα της τό μαρτυρικό, φροντίστε νά αναζητηθεί τον άδελφη της δυντυχούς μητέρας της- πριγκηπίσσης Μάριας και παραδώστε το σε κελνόν... Παραδώστε του έπιστης κι' αυτό τό κιβωτίο... Τά έγγραφα και τά μενταγιόν που ίπάρχουν σ' αυτό, θά συντελέσουν νά διαγνωρίση ούτης θείους τό πτώμα της πιό διπλής διαφύσιας του... Κι' δάς έντασιστή με διαιώνικες τιμές-έκει στις 'Ινδες-σύμφωνα μέ την καταγωγή της, έκεινη ή δύοις πλέξεται τώρα στόν τάφο της δάτη τό κηλιδωμένο και δουπηγμένο στό σίλιμα και στό έγκλημα, δύνωμά μου!...'

-Μά..κύριε ντε Βιλεφόρ... ξέρετε τους νόμους, ύποθέτω! τραβήστε έκθιμος δά. Φλαμπουόν. 'Η νεκρά, γιά την θάνωμα μου μιλείτε, ή νεκρά αυτή δήθεν κόρη σας, πέθανε με τό δύνωμά ντε Βιλεφόρ, ρομμώμας κας σύμφωνα με τό ληξιαρχικές διατυπώσεις!... Πού θά στηριχθώ λοιπόν έγω, νά τής διανοτήριών ώς 'Ινδη πριγκήπισσα;... Γιατί, και ή γέραφας άκομη μαρτυρία σας, δάνη, λάθουμε όπι δύνωμας μας τή σημερινή κατάστασι σας, ώς δάσθενος και...-'-'Ως τρελλού, θέλετα νά πήγε; διέκοψε μέδγωνιδες δύο και θύμερό δχαμένος δά. Βιλεφόρ.

Μά τη στιγμή έκεινη, αντήχησε σ' σοβαρή και θαυμειά ταραγμένη η τύχη του κ. Δαρβιγιών:

-'Κι' δάν η τώρα, έκεινη ή δύοις κάποτε ύπηρξε ή Βαλεντίνη ντε Βιλεφόρ!...;

ΙΑ.

ΟΙΚΤΟΣ Ι.. ΣΥΓΝΩΜΗ!..

Είναι άπεριγραπτή ή ουγκίνησης κ' ή καταπλήξις, τήν δύοις δοκίμως δά. Φλαμπουόν, μολις άκουσε τήν διάποτευτή φράση τού δόκτορος,

-Ζωντανή ή Βαλεντίνη ντε Βιλεφόρ; οδρίασε, άναπτηδόντας δάτη τό κάθισμα του. 'Αστειεύεστε, κύριε Δαρβιγιών!...

"Όσο γιά τόν κ. ντε Βιλεφόρ, ήταν μουδισμένος πειά δάτη τόν έρεθισμο και τόν δηγωνιώδη έκνευρισμό τόσουν ώρων. "Ετοι ή φράσης δέν τού προέντησε τόν θανάτουμα έκεινου κλωνισμό τής ψυχής, τόν δύοις ήσως νά φοθόταν άλλος γιατρός, λιγώτερο έμπειρος δάτη τόν λευκόμαλο δόκτορα. Γι' αυτό περιωρίστηκε μόνον νά σηκώση κάπως ζωρά τό κεφάλι του, νά προστώλωση τό βλέμμα του στόν κ. Δαρβιγιών και νά τού φυσιδύση με κατάνυκτη:

-Ζωντανή ή Βαλεντίνη!... Είθε νά έπιτρεψη δά 'Υψιστος τήν πραγματοποίηση ήνως παρομοίου και σωτηρίου θαύματος!... Είθε νά είνε ζωντανή ή δρφανή πριγκηπίσσα Μάριας, ή πρώην Βα-

λεντίνη ντε Βιλεφόρ, τήν δύοις έσπρωξε-γιά τό χαμό της-μιά μούρα φθωνερή, στήν οικογένειά μου!

-Κύριε είσαγγελέα, κι' έσεις κύριε ντε Βιλεφόρ, άκουστε μει' ξανάπτε μέ ταραχή θαυμειά δά. Δαρβιγιών. Είνε λευκά πειά τά μαλλιά μου και στήν ήλικια μου δέν έπιτρέπονται έπιπολαιοτήτες κι' άστειομοι... Σάς λέγω λοιπόν σούδαρά, διά... διά. διά ή νέα έκεινη, ή δύοις πέθανε κι' ένταφιστηκε, είνε ζωντανή: είπε θραγνά δά. Φλαμπουόν, άσυγκράτητος. Επιτρέψτε μου, κύριε δόκτωρ, νά παραπηρόμα, διά ή λογχηρισμός σας αύτος είνε θυμερός δάσ και κομικός!... Περισσότερη εύλαβεια θά πατούσα από σάς, κύριε δόκτωρ!

Ο φτωχός Δαρβιγιών έτρεμε. "Η συγκίνησης τόν έπιγειε. "Ηθελε νά έξακολουθηση, με φούδταν περισσότερο κανένα κλονισμό τής υγείας του δύοις παθητικούς παράφρονος.

-Κύριος δέν θέλετα πουθενά τό απίθανο τής πραγματοποίησεως ένως παρομοίου θαύματος! διέλεψε έξαφνα μέ υπέρκοσμια γαλήνη δά, κινέτε Βιλεφόρ. Η πραγματική μου κόρη, πέθανε ζωντανή!... Γιατί ούταν νά μήνη είνε ζωντανή, ή πριγκήπισσα Νάγιας!... Η κόρη δηλαδή τής πριγκηπίσσης Νάγιας κι' άνεψια τού μαχαραγιά δάσλα;

Ο κ. Φλαμπουόν σηκώθηκε δρόμης. "Ηταν άγανακτιμένος κι' ζωτιριχισμένος συγχρόνως. Μουρμούρισε:

-Είνε περίπτη ή παρουσία μου έδω, κύριοι... Ήρθα ν' άκουστε κατόπιν το σούδαρ και θρίσκομα πράσινος με υπέρφυσικά παραμύθια... 'Επιτρέψτε μου ν' αποσυρθώ, κύριε ντε Βιλεφό... Και νά σάς πώ συγχρόνως, διά έξης: 'Οτι ή πραγματική κόρη σας πέθανε ζέβακα, νεογέννητο θρέφος άκόμη!... Μά κ' δάλη, ή 'Ινδη πριγκήπισσα, τήν δύοις ιλιοθετησατε κρυφά δάλης, κι' έκεινη πέθανε... Γνωστή ώς Βαλεντίνη, γνωστή ώς κόρη σας δάλης δλητηρίστηκε δάτη τό σύζυγο σας και πέθανε... Και τήν έθαψαν!... Κι' δά κύριος δόκτωρ επίσης παραστήθηκε στήν ταφή της, και τήν έκλαψε πικρά!... Πώς τώρα ισχυρίζεται, διά είνε ζωντανή;... Επιτρέψτε μου νά φύγω, κύριοι!...

Ο κύριος Δαρβιγιών, έξαλλος δάτη την ταραχή του, ζεφώνισε:

-Πρός θεοῦ, κύριε είσαγγελέων!.. Μείνατε!.. 'Ενταφιάστηκε ζωντανή, ή δήθεν Βαλεντίνη... Παρουσίαζε τά συμπτώματα θανάτου, τή στιγμή τής ταφής της, έξ αιτίας ένως ναρκωτικού, τό δοτού την πότισαν κρυφά... Τήν πότισε τό ναρκωτικό αυτό δάκμης Μοντεχρήστος, για νά...

-Ο κόμης Μοντεχρήστος! 'Εκείνος δά μαστηριώδης δόσο και τυχόδωματικός τύπος!... Ξεφώνισε πιό άγανακτιμένος δάσλα έισαγγελέα. Βλέπετε λοιπόν, κύριε δόκτωρ, διά στή φανταστική άφγησης σας άναμαγνύετε τώρα κι' δύναματα τέτου έδους;.. 'Αγυρτικά δηλαδή και τυχόδωματικά κι' άλλοκότα καλ μυ-

στηριχώδη:

Τή στιγμή έκεινη, δά Βιλεφόρ έμπηξε ζάνθινο φραγκό μουρκηρτό και ρίχθηκε πρός τόν έισαγγελέα. Η νεκρήχι χλωμάδων τόν πρόσωπου του, είχε γίνει έξαφνα φωτάσματος άσπρηλα. 'Αρπαξε δάτη τό μπράτσο τόν κ. Φλαμπουόν, και τινάζοντάς τον θίασια, εύρισκε:

-Προσέξτε, κύριε! Μή θρίξετε τό κόμητα Μοντεχρήστο, γιατί δίριζετε τό θέρο τόν έδου!.. Νάι, τόν θέρο πού άναστησε τόν Λάζαρο δάτη τόφο και πού έδωσε πνοή ζωῆς στήν νεκρή κόρη τόδο 'Ισαερού!.. 'Αν δά κόμης Μοντεχρήστος, δά υπέρανθρωπος αυτός έκδικητής έκεινων πού τόν άδικησαν κάποτε, άναμιχθηκε στήν ιπόδειο τής Βαλεντίνης μου... τότε, ώ, τότε ή λατρευτή πού ζόδειο τόν θέρο μου πού πέθανε... δέν είνε νεκρή δάσθο!.. Είνε ζωντανή!.. Τό θαύμα γιά τό δοτού μιλείτε, κύριε Δαρβιγιών, είνε δυνατόν νά έχη γίνει!.. 'Ολα είνε δυνατά γιά τόν κόμητα Μοντεχρήστο!..

Χτύπησε θεραπεύτης τό σήμος του, δά κινέτε Βιλεφόρ. Κι' έξαντηλημένος δάτη την φρικώδη έξαφνι του, έπεσε στό κάθισμα του θυγατριάς.

Ο κ. Φλαμπουόν, κούνησε τό κεφάλι του μέ θλιψι μπράτσο στήν οικτρή θέση τό δάλοτε προϊσταμένου του. 'Εστρεψε θυερά πούς τόν δόκτορα και μέ φωνή μισοειδωνική και μισοαυτηρή, έπιε:

-Γνώριζα πρωσωπικών τή νέα αστή, κύριε Δαρβιγιών.. Τήν συνήτησα πολλές φορές και στό σπίτι της και στής κοινωνίες δεξιώσεις... Κι' έπειδη δέν πιστεύων στά φαντάσματα, θά έπιθυμούσα νά τήν δάσ!.. Θά έπιθυμούσα νά πεισθώ άγγιζοντάς την χειρωποτού, δην πεισθήσκε δάπεδοτολος θωμάδων άγγιζοντάς την τόπο τών ήδων τόν θεσμού έσταρμένου Κύριου μας!.. Πού είνε λοιπόν ή ναρκωτικοστήμενη θέση δάλδοκτα δεσποινής ντε Βιλεφόρ;

*Θαν δυ δινέρες και μιά γυναΐκα..

Ο δόκτωρ Λαζαρέρος. Ή κρίσιμη στιγμή, η διάκριστης κρασιώποις στιγμή της έμφραγμας της Βαλεντίνης, είχε πλησιάσει πειά. «Ερρίξε μακρινόλιθο ματά στὸν γαλήνιο τώρα πάραφρα καὶ τὸν ὀρθότερο τρεμολιστά;

—Πιστεύετε λοιπόν, κύριε νὲ Βιλεφόρ, σ' αὐτὸν τὸ θαύμα;

—Μάλιστα, κύριε Δαρβιγύνι, ἀποκριθήκε μὲ διάρρηση πεποθῆσαι έκείνος. Ο κόμης Μοντεχρήστος εἶναι παπιοδόναμος... κι' λακόνδης νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ εὐεργετικὸν αὐτὸν θαύμα!

—Κύ. ἐνν... δὲν ξανθλέπεται τὴ Βαλεντίνη... ἀμέων τώρα... ζωντανή... μπροστὸ σας... νὰ σᾶς μιλάῃ; εἴπε μὲ γνωνιώδη δισταγμὸν καὶ πάλι διαφριγύν.

Ο κ. ντὲ Βιλεφόρ δρόσασε μὲ διάκριστη λαχτάρα τὸ κυρτὸ κορμὸν του. Στὰ θολωμένα μάτια του πέρασε μιὰ στιγμιά, μᾶς ἔντονα, λάμψις ἐπλόθε... εύτυχιας...

Τραύλισε κι' αὐτὸς:

—Αν τὴν... ξανθλέπετα... ζωντανή...

Διασκέπησε δῆμος πάλι. Τὸ πρόσωπο του, δῆμος νεκροῦ πειά κι' δηλικαστὸν διθράπων, πήρε ἔκφρασι σισσαρή, υπερφυσικὰ σισσαρή κι' ἐπίσημη. Κι' εἴπε μὲ ἀπίστευτη σταθερότητα φωνῆς:

—Κύριε Δαρβιγύνι, σ' ἔκεινη κεῖ κάτω τὴ γνωνὶς τῆς αθεύσης, δέλπεται τὸν τὴ σκελετῶμα σιλουέτο τοῦ θαύματον νὰ μὲ κράζῃ... Νὰ μὲ φωνάζῃ κοντά της... Μὰ τὰ νύχια μου αὐτά... (Κι' ἐδείξε μὲ φριχτὴ γαλήνη τὰ νύχια τῶν συστασιέων δισκτύλων του)... Τὰ νύχια μου αὐτά, κρατοῦν τὴν ψυχὴν μου σφρια, καὶ τὴν μὲν αὐτήν, πρόσωπον τὴν ψυχὴν μου... Πιστεύετε, διά, πιστεύω πώς ζῆται γλυκειά μου Βαλεντίνη!...

Ο κ. Δαρβιγύνι δὲν περίμενε περισσότερο. «Ἐτρέξε παρευθύν, στὸ παράθυρο, τὸ δινοίδε, ἔσκυψε στὸν κῆπο, φῶνας τὸν Μαξιμιλιανὸν καὶ τοῦ εἴπε, μᾶλις τὴν πλησίασε δὲ νέος, λίγες λέξεις βιαστικές.

—Πάς; εἴπε τότε, μὲ βαθειά διπορία δὲ τοιμιθάνατοις Μαξιμιλιανός, φυνάστε;... Μήπως πρόκειται περὶ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ Μορέλ;

—Μάλιστα, κύριε ντὲ Βιλεφόρ!.. ἀποκριθήκε δόκτωρ. Πρόκειται περὶ τὸν ιδιοὺ θεραπευτὴν κυρίου Μορέλ, τοῦ παλαιοῦ ζεικούνος ἐφοπλιστοῦ τῆς Μασσαλίας!

Ο κ. ντὲ Βιλεφόρ κούνησε τὸ κεφάλι του:

—Δόξα στὸ δόνιμα τοῦ Παναγάθου Θεοῦ! μουρμούρισε. Ή ξένεωσι μου, ἔτσι, θά είνε τελεία... Κι' ἡ ἐπανόδιθωσις, ἐπίστη!... Μορέλ!... Μασσαλία!... Ἐδμόνδος Δανέες!... Αγ, παλαιά φωνάσματα, τυρανικὰ ἀλλοτε, γεμάτα ἀπὸ γλυκύτητα τάρα!...

—Ἐνοχτήπαντας ἀπὸ φραγμὸν στὴν πόρτα

—Ο δόκτωρ ἐτρέξε ἀμέων, στήριξε μὲ τὸ μπράτσον του τὸν κ. ντὲ Βιλεφόρ, καὶ τοῦ φιθύρισε:

—Θάρρος τώρα, κύριε... Ἐπικαλεστήπη δῆλη τὴ θέλησι σας, κι' δῆλες τὸ δινάμειο σας!...

Η θύρα δνοιεῖ τὴ στιγμὴ κείνην. Στὸ κατώφλι τῆς φάνηκή ή Βαλεντίνη, μαυριστούμενη καθώς ήταν. Καὶ στάθηκε ἐκεῖ ἀμήχανη, τρέμοντας δὲ τὴ συγκίνησι της...

—Ἐπειτα, βλέποντας τὸν Βιλεφόρ—δῆπος τὴν κύττακε βουθός, μὲ διάκριστη λαχτάρα—Ἐτρέξε ἀμέων τὸ πρός τὸ μέφος του καὶ γονάτισε μὲ κατάνυξη. Καταφιλώντας ςυτερα τὰ χέρια του, μουρμούρισε:

—Πατέρα μου!.. Ή, πατέρα μου!

Ο κ. ντὲ Βιλεφόρ ἔξι κολουθούσε νὰ μήν ξεστούιζη λέξι. Φριχτὰ κίτρινος ἀπὸ τὴ συγκίνησι του, ἔτρεμε ὀλόκληρος, καὶ προσποσθιζόντας κάτι νὰ τραυλίσῃ. «Ἐπειτα, ἀδυνάτωντας νὰ τὸ ἐπιτύχῃ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἀρχίσε νὰ δακρύνῃ σιωπτλά.

Ο κ. Δαρβιγύνι τὸν ἀνάγκασε μαλακά νὰ δακρύωθῃ στὴν πολυθρόνα. «Ο κ. ντὲ Βιλεφόρ συμμορφώθηκε, χωρὶς κακμάτη διτίσσων. Τὰ δάκρυά του ἐξακολουθούσαν νὰ κυλοῦν ἀφθονία, κι' ἀπὸ τὸ στόμα του ἐθύγασε τώρα κάτι σάνθιστο παραπόνων.

—Πατέρα μου: ἔξακολούθησε κι' ή Βαλεντίνη νὰ φυριέη. Πατέρα μου:... Δὲν μὲ διανγνωρίζετε λοιπόν;... Είμαι έγω. ή Βαλεντίνη σας... Η κόρη σας...

Ο δόκτωρ πήσισε ἀδύρβιστα στὸν μαρμαρωμένο εἰσαγγελέα κ. Φλαμπουάν:

—Πεισθήκατε, τώρα; τὸν ρώτησε σιγαλά κι' δηλα.

·Εκεῖνος τραίνιας:

—Δὲν μπορῶ... νὰ χαρακτηρίσω... τὸ ἀπίστευτο αὐτό... γεγονός... ὅπο τὴν νομικήν του ἀποψίν!... Δὲν ξέρω... τὶ λέει... δὲ νόμος... ἐπὶ αὐτοῦ!...

Η Βαλεντίνη ἐπωμεταξύ, κραστοῦσε μὲ ὅπερη τρυφερότητα τὸ δώρῳ κεφάλι τοῦ πατέρα της δινάμεσα στὰ χέρια της. Τὸ κύττακε μὲ γλυκύτατο βλέμμα βαθειά στὰ μάτια του, κι' έλεγε διαρκῶς:

—Πατέρας μου:... Γιατὶ δὲν μου μιλάτε;... Δὲν μὲ γνωρίζετε πειά:... Δέν εἰμι έγω, ή Βαλεντίνη σας;

Ο κ. ντὲ Βιλεφόρ σκούπισε τὰ ύγρα του μάτια μὲ κίνημα ἐπιθλητικό. Τὸ προσήλωτο μὲ διάκριστη στοργὴ στὸ δύνον πρόσωπο τῆς Βαλεντίνης, καὶ τὰ γύρισε ἔπειτα πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου. «Εκεῖ, συγκινένος, καὶ μ' εύλαβική στέσσι, στοκτόν δικό Μορέλ.

Τὸν περιεράσσοτε λίγες στιγμές ὁ κ. ντὲ Βιλεφόρ, μὲ ὑπερβολικόν γαλήνιο βλέμμα. «Ἔπειτα τοῦ εἴπε:

—Κύριε Μαζιμιλιανέ, εὐαρεστηθήτε νὰ ταλαιπώσετε...

—Ο κ. Μορέλ συμμορφώθηκε.

—Μὲ γνορίζετε βέσσια, κύριε Μορέλ.. Καὶ ξέρετε ἐπίσης πέσσον διθλασία τὸν πατέρα σας!...

—Ω, κύριε ντὲ Βιλεφόρ!... διαμαρτυρήθηκε δὲ νέος μὲ συγκίνησι.

—Μάθοτε δῆμος καὶ νὰ συγχωρήστε: Εισαύπτε μὲ φωνὴ πνυμένη δικό Μορέλ.

·Ο Μαζιμιλιανός, ἔτοιμος νὰ δακρύσῃ, γονάτισε διμέσως μπρός στὸν δικαῖη γέροντα, καὶ ψιθύρισε:

—Σᾶς παρακαλῶ θερμά, παρακαλῶ θερμά τὸν πατέρα τῆς δεσποινίδος ντὲ Βιλεφόρ, νὰ μᾶς εὐλογήσῃ!...

Ο κ. ντὲ Βιλεφόρ σκόρπισε ἀπὸ πόνο καὶ εἴπε ζωρά:

—Οχι, παιδιά μου!.. Δὲν ιδίκια πειά σ' ἔκεινον, ποὺ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ εὐλογοῦν!.. Σήκω ἐπάνω, Βαλεντίνη μου... Σήκω ἐπάνω, Μαζιμιλιανέ μου!.. Κύριε Δαρβιγύνι, βοηθήστε με παρακαλῶ, νὰ σηκωθῶ κι' ἔγω δρυμὸς.. «Έχω κάτι νὰ πῶ δικόμη.. Καὶ θέλω νὰ τὸ ξεστομίσω δρυθος.. Κι' θρισσούμεσα διμέσως θερερούμεσα!... τὸ δόκτορα. Στήριξε αὐτή

·Η Βαλεντίνη δῆμος, πρόλαβε στὸ μπράτσο τῆς τὸν κ. ντὲ Βιλεφόρ.

Κι' αὐτὸς, μὲ φωτισμένο τὸ πρόσωπο του ἀπὸ γαλήνη ὑπερφυσική, εἴπε:

—Κύριε Φλαμπουάν, βασιλική εἰσαγγελεύ, ἐν διόμετρι τοῦ θείου καὶ δινηριπόνου νόμου, σᾶς προσκαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐξῆς δήλωσί μου... Καὶ νὰ τῆς δώσετε ἔπειτα τὸν νόμιμο τύπο: «Η δεσποινίς Βαλεντίνη ντὲ Βιλεφόρ, ή γνωστή δῆμος τώρα ὡς κέρη μου, καὶ τὴν διποία νόμιμα ὡς τώρα νεκρά, δὲν είνε τὸ κόρη μου!»

Ο κ. Φλαμπουάν δίστασε γιά μιά στιγμή, «Ἔπειτα εἴπε:

—Δέχομαι τὴ δήλωσί μους, στὶς δεκάδες: Ελπίζω δῆμος, δηλιγόνων τῶν πατέρων τοὺς πατέρες τοὺς πρόσωπο του πρόσωπο της φάνηκής της, θεραπευτὴν της φάνηκής της, ο. κ. Δαρβιγύνι καὶ Μορέλ!

Η Βαλεντίνη ἐπωμεταξύ, κατάπληκτη, τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, είχε ἀγκαλίσει στοργικά τὸν κ. ντὲ Βιλεφόρ καὶ φύναξε:

—Θέε μου, τί λέτε:... Τί λέτε, πατέρα μου:... Δὲν εἴμαι κόρη σας, έγω;

—Οχι, μικρούλα μου! βεβαίωσε πάλι έκείνος, σφίγγοντάς την μὲ λαχτάρα στὴν δγκολιδ του. «Ο κ. Δαρβιγύνι κι' δ. κ. εἰσαγγελεύ, θά σοδ μποκαλύψουν ἔπειτα δῆλη τὴν ἀλήθεια... Δὲν είσαι κόρη τοῦ κ. καὶ τῆς κ. ντὲ Βιλεφόρ!... Κι' έσεις, δυστητέ μου δόκτωρ, δάστη μου τώρα τὸ κιβώτιο!

Ο κ. Δαρβιγύνι τὸν παρουσίασε τὸ κιβώτιο δινοιχτό. «Ἐκεῖνος βύθισε τὸ χέρι του σ' αὐτό, έθυγάλε τὸ ξυγγράφα, καὶ δινοντάς τα στὴ Βαλεντίνη, πρόσθεσε:

(Άκολουθε)

